

Sanktuarium Matki Bożej Pocieszenia w Starych Oborzyskach

Przy trasie kolejowej Poznań-Wrocław, pomiędzy miastami Czempin i Kościan, ok.2 km od drogi nr.5 z Poznania do Kościana, leżą Stare Oborzyska, wieś znana jako Sanktuarium Matki Bożej Pocieszenia.

Pierwszy kościół parafialny w Oborzyskach został wybudowany prawdopodobnie w XIV wieku w okresie zaludniania wsi kmieciami czynszowymi. Była to budowla drewniana o założeniu czworoboku podłużnego, poświęcona św. Mikołajowi i Wszystkim Świętym.

W roku 1580 parafia posiadała, stojący do dzisiaj, kościół murowany w stylu późnogotyckim. W okresie reformacji świątynia przez krótki okres czasu należała do protestantów. Na początku XIX wieku (1803-1810) została ona przebudowana przez rodzinę Małachowskich, ówczesnych właścicieli Oborzysk, przystawiono nową, zakrystię za głównym ołtarzem, zamurowano okno szczytowe, a wybito dwa nowe po obu stronach

ołtarza głównego, starym gotyckim oknom nadano sklepienie okrągłe. Nie zmieniono bramy ostrołukowej u wejścia pod chórem, ani starej framugi obok ołtarza głównego. Pod koniec XIX wieku wzniesiono nową dzwonnice nad kruchtą, wstawiono sześć kolorowych okien i nowe ołtarze. Wskutek tych zmian i przebudów niewiele zostało śladów stylu gotyckiego.

Po odnowieniu kościoła i wymurowaniu wielkiego ołtarza biskup poznański Edward Likowski w dzień odpustu Matki Bożej Pocieszenia (3 września 1893 r.) dokonał konsekracji i ustalił nowy, obowiązujący do dzisiaj tytuł kościoła. Świątynia Oborzyska od początku swego istnienia posiadała trzy ołtarze, jeden główny, wielki i dwa mniejsze boczne, które w ciągu wieków przyjmowały różne wezwania.

W ołtarzu głównym umieszczony jest wizerunek Matki Bożej z Dzieciątkiem (Matki Bożej Śnieżnej) z pierwszej połowy XVII wieku, namalowany na desce przez nieznanego malarza. Obraz ten pojawił się w Oborzyskach po odzyskaniu kościoła z rąk protestantów, a szybko rozwijający się kult maryjny był odpowiedzią, na ruch reformacyjny. U dołu obrazu dawniej widniał napis: „MATKA BOSKA POCIESZENIA W OBORZYSKACH STARZYCH”, a obecnie - „MATKO POCIESZENIA - MÓDL SIĘ ZA NAMI”. Sukienki Maryi i Dzieciątko oraz korony wykonane są z miedzianej blachy, grubo pozłacanej.

Liczne wota, w większości niestety zagubione, świadczyły o cudownej mocy Matki Bożej w Jej oborzyskim wizerunku.

Wśród naszych parafian krąży do dzisiaj legenda o początkach kultu maryjnego. Bardzo dawno temu przechodził przez Oborzyska starzec podpierając się kulami. Wstąpił do kościoła, stanął przed obrazem Matki Bożej i żarliwie się modlił. Trwało to przez kolejne dni, aż zauważył, że Jego nogi są zdrowe. Zostawił przed ołtarzem swoje kule. Lotem błyskawicy rozeszła się wśród ludności wieść o cudownej mocy Matki Bożej. Ludzie tłumnie odwiedzali nasz kościółek, każdy ze swoimi troskami i zmartwieniami. Kule zostawione przez starca przed cudownym obrazem wisały w zakrystii do końca XIX wieku.

W roku 1771 Oborzyska otrzymały od papieża Klemensa XIV pierwszy przywilej odpustowy, związany ze świętem NMP Pocieszenia. Kolejny został wydany w roku 1870 przez papieża Piusa IX. Tradycja oborzyskich odpustów jest bardzo długa. Odbywały się one zawsze w pierwszą niedzielę po 28 sierpnia, to jest po obchodach św. Augustyna.

W XIX wieku do Oborzyskiego Sanktuarium Maryjnego przybywały licznie pielgrzymki, największe z Kościana, Czempinia, Gołębina, Gryżyny, Konojadu, Modrza, Rąbinia, Wyskoci, a nawet z odległego Stęszewa.

Obecnie odpust w Oborzyskach trwa trzy dni (sobota - niedziela - poniedziałek). Duże wrażenie na pątnikach wywiera maryjna pasterka odpustowa, kończąca pierwszy dzień oborzyskiego odpustu.

W naszym sanktuarium maryjnym warto również zobaczyć obraz z XIX wieku przedstawiający Świętą Rodzinę - kopię obrazu Correggia, rokokową chrzcielnicę z końca XVIII wieku oraz figurę świętego Nepomucena z połowy XVII wieku (późnobarokowa).